

Leno wollo olli nüüd läppenud; ogga Petri süddas tahtis jälle walluga lõhki minna. Sest ta tundis nüüd, kui suur temma üllekoohus olli, ja käis fanta aega, kui meleko. Lenon haua peäl nutmas, funni ka haigeks sai ja morelt surri.

Menda, armsad tüttarlopsed! woib ka üks isma sūta innimēsse lops, furroti sowvalusse läbbi önneto ellə ja surma sisse sada, kui temma nissugguse mehhe kimpo sattub, kes nenda teeb, kuida Peter teggi. Olleks Peter Lenule sedda üles räkinud, mis sū pärast temma vihja kandis, kül olleks parrem luggo olnud; oggo et temma sedda sallajas piddas, se rõhhus nende mõllematte süddant. Selle pärrost palluge foggedaste nenda:

„Oh Jummal! wata, hallasta!

Ja sada ouma abbi,
Keik mehhed, naesed armasta,
Ja kela patto häbbi,
Et lapsed, kui sa wannemad,
So ette palves tullewad
Ja ellawad so armus.

So hallastusse siüggawus
Käib maast ja taewast läbbi,
Kus ias on siis wiggadus,
Seal sada isse abbi

Ja fanta keik kerget meelet,
Keik pettust, ahnuist, walle-keest
So laste hulgast ärra!

Jutto jätkud.

Üks waggane riistiinnimerne, kes 10 aastad teises linnas olli ellanud, tulli ford lejo ja läks kohhe eäsimessel pühhal kiriko, keik olli seal temma eest armas; ogga immetles wägga selle ülle, et fori-lauljad lapsed, selle aia sees, mitte suggugi suremaks ei olnud kasvanud.

Rakas söbra arwasid omma wannust: „Minna ollen“ ütles eäsimenne, 35 aastad wanna“— ja teine kostis: „Minna 40.“ „Nob“ ütles eäsimenne, „wie aasta pärast same ühhe wannuseks.“

Kui üks mees, kes kaugel reisi peale koddunt olli ärralainud, siis hakkas temma armas naene suurt iggwust tundma. Ühhel hommikul ärkas ta halle möttega wodis üllesse ja temma filmad juhtusid mehhe wammuse peale, mis seina fulges naela otsas rippus ja ütles: „Oh Jum-